
Postanowienie Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z dnia 10 października 1974 r. (VIII Kz 281)

Palestra 19/2(206), 85-86

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

na ewentualne odzyskanie wolności, pouczenie o treści art. 57 k.k., brak kontaktu z obrońcą, wielomiesięczne postępowanie przygotowawcze, niepewność losu w przyszłości itp. Nie należy — rzecz jasna — ujmować problemu jednostronnie, albowiem wskazane wyżej okoliczności mogą niekiedy doprowadzić do wypowiedzi prawdziwych i szczyrych. Jest jednak jasne, że w zasadzie okoliczności te nie sprzyjają obiektywizmowi wypowiedzi.

Zagadnienie jest z całą pewnością trudne i złożone. Podkreślenie przez Sąd Najwyższy konieczności rzetelnej oceny dowodów nie tylko przeprowadzonych przed sądem, ale także w postępowaniu przygotowawczym właśnie z punktu widzenia przytoczonych przez Sąd Najwyższy kryteriów, odpowiada istotnej, praktycznej potrzebie. Stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę i upowszechnienie w praktyce wymiaru sprawiedliwości.

Opracował adw. Adam Zelga

Z ORZECNICTWA SĄDÓW WOJEWÓDZKICH

POSTANOWIENIE

**Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu
z dnia 10 października 1974 r.
(VIII Kz 281/74)**

Sąd Wojewódzki we Wrocławiu po rozpoznaniu zażalenia obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Powiatowego we Wrocławiu z dnia 21 września 1974 r. IV Kp 688/74, w którym odmówiono obrońcy zasądzenia kosztów zastępstwa adwokackiego od Skarbu

Państwa po umorzeniu postępowania przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18.VII.1974 r. o amnestii,

postanowił utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

U podstaw przepisu art. 549 § 1 k.p.k. leży zasada, że Skarb Państwa ponosi koszty zastępstwa adwokackiego w sytuacji, gdy nastąpiło bezzasadne postawienie określonej osoby w stan oskarżenia i w wyniku tej bezzasadności nastąpiło uniewinnienie oskarżonego lub umorzenie postępowania.

Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie zachodzi.

Umorzenie postępowania w niniejszej sprawie nastąpiło nie na podstawie bezzasadności czy bezcelowości oskarżenia, ale w wyniku aktu szczególnej łaski Państwa, jakim była ustawa o amnestii, dzięki której osoby winne

przestępstwa nie były pociągane do odpowiedzialności karnej. Ten akt łaski nie idzie jednak tak daleko, by zwalniać sprawców przestępstwa od kosztów postępowania oraz by za nich ponosić koszty, ja-

kie mieli oni ponieść w związku z obroną. W tym więc układzie stosunek obrońcy do należności za obronę jest stosunkiem między obrońcą a oskarżonym, a nie między obrońcą a Skarbem Państwa.

Głosa

do powyższego postanowienia SW we Wrocławiu
z dn. 10.X.1974 r.

Postanowienie narusza schemat regulujący uzyskiwanie wynagrodzenia zespołów adwokackich za obronę z urzędu, zawarty w art. 550 § 1 i 549 § 1 pkt 2 k.p.k. Zasadę odpłatności obrony z urzędu wprowadził § 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 1967 r. (Dz. U. Nr 48, poz. 241). Poza wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie należy się zespołowi adwokackiemu opłata za czynności adwokata wyznaczonego z urzędu do obrony. Kodeks postępowania karnego ustanowił w związku z tym schemat następujący:

Jeżeli zapadł wyrok skazujący osobę bronioną z urzędu, to z mocy art. 550 § 1 sąd zasądza opłatę na rzecz zespołu adwokackiego od skazanego, natomiast jeżeli oskarżonego uniewinniono lub postępowanie umorzono, to opłatę na rzecz zespołu adwokackiego uiszcza Skarb Państwa na zasadzie art. 549 § 1 pkt 2 k.p.k. Tertium non datur. Żadnego rozróżnienia pomiędzy postaciami umorzeń postępowania k.p.k. nie wprowadził. Obojętne jest zatem, z jakiej przyczyny następuje umorzenie postępowania oraz czy w chwili wnoszenia aktu oskarżenia był on zasadny, czy też nie, gdyż sąd obowiązany jest — w razie umorzenia — uiścić opłatę za obronę z urzędu zespołowi adwokackiemu.

W praktyce zdarzały się wypadki, że osoba broniona z urzędu okazywała się osobą niepoczytalną i postępowanie z tego powodu umarzano. Bez względu na to, czy choroba tej osoby istniała już w czasie wnoszenia aktu oskarżenia, czy też powstała ona dopiero w toku postępowania, sąd gdy umarzał postępowanie, uiszczał opłatę za obronę z urzędu zespołowi adwokackiemu. Wprawdzie w praktyce nie miałem wypadku umorzenia postępowania z powodu śmierci oskarżonego bronionego z urzędu, sędzę jednak, że i w tym wypadku, nawet przy największej zasadności aktu oskarżenia, jeżeli tylko następuje umorzenie z powodu śmierci, kasa sądu powinna — zgodnie z art. 549 § 1 punkt 2 — zapłacić za obronę z urzędu zmarłego i niewątpliwie winnego oskarżonego należną opłatę na rzecz zespołu adwokackiego. Jeśli się to weźmie pod uwagę, to nie ma żadnych uzasadnionych przyczyn, aby robić dla wypadku umorzenia postępowania z mocy amnestii wyjątek.

W świetle więc powyższego uważam głosowane przeze mnie postanowienie Sądu Wojewódzkiego za nietrafne i naruszające art. 549 § 1 pkt 2 k.p.k.

Opracował adw. Andrzej Jochelson